Ἔτος 21ον Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907 Ἀριθ. 910

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ συμμαχία τῆς Ἀγάπης.—Τὸ μαραμένον κρῖνον (συνέχεια μυθιστ. κ. Καλλιρ. Παρρέν).—Τρία βιβλία.—Ἡ ἀνεμώνη.—Ἡ ἱλαρὰ (Γ'. ὑπὸ δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου ἰατροῦ).—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς: Τὸ μαγεμένο δακτυλίδι. (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μιὰ μεγάλη γαλανόλευκος, κεμωμένη ἀπὸ μίαν ὁλόκληρον γενεάν, ἡ ὁποία μόλις ἐξυπνᾶ εἰς τὸ ὡραῖον ὄνειρον τῆς ζωῆς, ἐκυμάτισε προχθὲς ἐπάνω ἀπὸ τὸν στίβον τοῦ Σταδίου καὶ ἀνεπτύχθη εἰς γραφικότητα γραμμῶν καὶ εἰς ἀκτινοβολίαν κάλλους διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν φιλοξενούμενον ἡγεμόνα τῆς Ἰταλίας.

Ὅ,τι οἱ Ἕλλαὶ περικλείει εἰς πόθους καὶ εἰς ἐλπίδας μέλλοντος, ὅ,τι ἀνθεῖ σήμερον καὶ θὰ ἀποτελέσῃ αὔριον τὴν δύναμιν τῆς φυλῆς, ὅ,τι κυοφορεῖ ἴσως τὴν ἀναγέννησίν μας καὶ τὴν δόξαν μας, ὅ,τι εἰκονίζει τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἁπλότητα τῆς ψυχῆς ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, παρήλασε προχθὲς πρὸ τῶν ἐρυθρῶν θώκων καὶ ἐζητωκραύγασε πρὸ τοῦ ἐστεμμένου ἄρχοντος τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος λαὸν εὐγενῆ, μὲ τὸν ὁποῖον τόσοι μᾶς συνδέουν δεσμοὶ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Τὸ Στάδιον, ὁ μεγάλος αὐτὸς ναὸς τῆς ἀναστάσεως τῆς παλαιᾶς μας θρησκείας, τὸ ἱερὸν αὐτὸ τέμενος μιᾶς παλαιᾶς δόξης μας ἦτο ἐνδεδειγμένον διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν συνέντευξιν τοῦ φιλοξενοῦντος Ἑλληνικοῦ λαοῦ μετὰ τοῦ φιλοξενουμένου βασιλέως τῆς Ἰταλίας.

Μέσα ἐκεῖ πρὸ δύω χιλιάδων χρόνων ἐρρίφθη ὁ σπόρος καὶ ἐκαλλιεργήθη ἡ ἄνθησις τῆς ὡραίας θρησκείας, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε τὴν Τέχνην καὶ ἔδωκε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν λαῶν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Μέσα ἐκεῖ ὁ Φειδίας καὶ ὁ Πραξιτέλης συνέλαβαν τὰς ὡραιοτέρας ἐμπνεύσεις των καὶ ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν ὡραίων σωμάτων τῶν ἀθλητῶν ἐδανείσθησαν τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον τόσους τώρα αἰῶνας καταυγάζει τὸν κόσμον ὅλον.

Μέσα ἐκεῖ ἤνθισαν αἱ μεγάλαι ἰδέαι καὶ ἡ ἁρμονία τοῦ Παρθενῶνος ἐκεῖ συνελήφθη ὡς ὄνειρον καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπτερύγησεν εἰς τὸν ἀπέναντι λόφον πραγματικότης ἀθάνατοι, πρὸς ἣν ἡ ἀνθρωπότης ἀτενίζει ἔκπληκτος τόσους τώρα αἰῶνας.

Ἐκεῖ ἀργότερα ἕνας Κροῖσσος, πρόγονος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, φιλοδοξῶν τὸν τίτλον τοῦ Ἀθηναίου πολίτου, καὶ τὴν ἀδελφοσύνην τῶν δύω λαῶν, ἐσκόρπισε τὸν χρυσόν του εἰς λευκὸν μάρμαρον, καὶ ἐστόλισε τὸν ναὸν τῆς θρησκείας τῶν σωμάτων μὲ τὴν λευκὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Πεντελικοῦ.

Ὁ ἐπίσημος ἀρραβὼν μιᾶς κοινῆς παλαιᾶς φυλετικῆς καὶ πνευματικῆς συγγενείας τῶν δύο λαῶν ἀνενεώθη μέσα ἐκεῖ, καὶ τὸ Στάδιον δι' αὐτὸ ὑπῆρξε προχθὲς μία μεγάλη καὶ δοξασμένη αἴθουσα, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ γενεαὶ τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος ἐδεξιοῦντο τὸν ὕπατον ἄρχοντα τῆς νεωτέρας Ρώμης.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν παρέταξεν ἐκεῖ στρατοὺς καὶ φρουροὺς τῆς ζωῆς τοῦ ἐστεμμένου ξένου της, διότι οἱ βωμοὶ τῶν ὡραίων θρησκειῶν εἶναι ἄσυλα ἱερά, τὰ ὁποῖα δὲν μολύνουν δολοφόνοι, ἀλλ' οὔτε πολιτικοὶ ἐπαναστάται, ζητοῦντες εἰς τὸ αἷμα τῶν ἀρχόντων τὴν βιαίαν κατάργησιν τῶν ἀρχῶν.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Σταδίου ὑπῆρξε διὰ τοῦτο ἡ ὡραιοτέρα ἑορτὴ τῆς δεξιώσεως, ἡ πλέον σύμφωνος μὲ τὸν χαρακτῆρα

τὸ πνεῦμα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς φυλῆς, ἡ πλέον ἐγκάρδιος καὶ εἰλικρινής, ἡ ἀπηλλαγμένη τύπων καὶ ἀδελφώνουσα τὸ παρελθὸν τῶν δύο λαῶν μὲ τὸ παρόν, ἀλλὰ καὶ τὸ παρὸν μὲ τὸ μέλλον.

Ἡ ἐπίσημος πολιτικὴ πιθανὸν νὰ μὴν ἀντήλλαξε σκέψεις διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον αὐτὸ κατὰ τὸ τετραήμερον διάστημα τῆς φιλοξενίας, ἀλλ' ὁ λαὸς ὁ Ἑλληνικός, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἀδελφώθησαν εἰς μίαν κοινὴν συγκίνησιν, εἰς μίαν ἀφύπνισιν παλαιοῦ ἀταβισμοῦ, εἰς μίαν κοινὴν κληρονομικῆς καταγωγῆς συμπάθειαν, ἡ ὁποία ἔχει περισσοτέραν δύναμιν καὶ κῦρος ἀπὸ κάθε πολιτικὸν καὶ διπλωματικὸν συμβόλαιον.

Ἡ μεγάλη καὶ ἐπίσημος συμμαχία τῆς ἀγάπης ἑνὸς ἐνδόξου τέκνου γενεᾶς καὶ φυλῆς ἡρωϊκῆς μὲ ἕνα λαόν, τοῦ ὁποίου αἱ περγαμηναὶ τῆς καταγωγῆς φέρουν ὡς ἔμβλημα τὸν Παρθενῶνα, ἔγινεν εἰς τὸ Στάδιον, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ καὶ μὲ πλαίσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ δόξα ἔχει ἀφίσει ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς της. Μία τοιαύτη συμμαχία συσφίγγει τοὺς δεσμοὺς τῶν δύο συγγενῶν λαῶν, τῶν ὁποίων τὸ γενεαλογικὸν δένδρον ἔχει κοινὰς τὰς ρίζας καὶ τῶν ὁποίων τὸ μέλλον ὡς καὶ τὸ παρελθὸν διαγράφεται ἀδελφωμένον εἰς κοινὴν δρᾶσιν ἐξυπηρετήσεως τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἑλληνολατινικῆς φυλῆς.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Λοιπὸν γιὰ ποῦ; κατὰ τὴν ρομάντζα; καὶ ἔδειξε τὴν πρὸς τὸ Ζάππειον διεύθυνσιν, ἢ κατὰ τὸ πανηγύρι καὶ ἔδειξε τὸν πρὸς τὴν Μητρόπολιν δρόμον.

Ὅπου θέλεις, εἶπεν ὁ Στέφας. Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ἡ Ἀμάλια ἐκατάλαβε ὅτι τῆς ἐθυσίαζε τὸ Ζάππειον καὶ τοῦ εἶπε: Ἄκουσε· κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Καὶ ἐσὺ νὰ εὐχαριστηθῇς καὶ ἐγώ· καὶ διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὰ κάτω, φερομένη μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐκατέβκινε.

Ἕνα βαρελότο ἀνεπήδησεν ἔξαφνα ἐμπρὸς εἰς τὰ π.δια τῆς κόρης καὶ ἕνας κρότος φοβερὸς ἀντήχησε κάτω ἀπὸ τὰ φορέματά της. Πάει ἡ τράπουλα, εἶπεν ἡ Ἀμάλια, ἡ ὁποία εἶχε ξιπασθῇ καὶ τρομάξει κἄπως.

Ὁ Στέφας παρ' ὀλίγον νὰ μπατσίσῃ τὸν μικρὸν ταραξίαν, ὁ ὁποῖος ἐτράπη εἰς φυγὴν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μίνα μὲ τὴν Ἄνναν, ἐπιστρέφουσαι ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν εὑρέθησαν ἐμπρὸς εἰς τοὺς δύο νέους, μὲ τὰ χέρια φορτωμένα μὲ τριαντάφυλλα ὡραῖα καὶ βιολέτες ἀπὸ τὸν Ἐπιτάφιον.

Ἐλᾶτε μαζή μας, εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Θὰ καταδιασκεδάσωμεν. Προσοχὴ μόνον ἀπὸ τὰ βαρελότα, παιδιά. Ἄννα, ἄ! κυρία Ἄννα, μὲ συγχωρεῖς, ποῦ σὲ λέω Ἄννα. Πάρε τὴν Μίνα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐμπρός.

Ἡ Ἄννα ροδοκόκκινη τώρα καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ τὴν ζωηρότητα, ὅπου ἔβλεπε γύρω της, εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ προσκύνημά της, μὲ τὴν ἐλπίδα τώρα καὶ μιᾶς ἰδικῆς της ἀναστάσεως καὶ ἀναγεννήσεως ἀπὸ τὸν καλὸν Χριστόν, ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω, εὐχαριστημένη ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀναγκασμένη νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ νὰ εὑρίσκεται πλησίον τῆς κ. Μοίρα, τὴν ὁποίαν εἶχε πάρει ἀπὸ φόβον.

Ἡ Ἄννα ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ αἴσθημα αὐτὸ τοῦ φόβου, τὸ ὁποῖον παρέλυε κάθε της δύναμιν. Ἀπὸ μικρούλα ἐφοβεῖτο τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ἀγρία καὶ πολὺ σκληρὰ μαζή της. Ἔπειτα εἰς τὸ σχολεῖον ἐφοβεῖτο τὴν δασκάλα της. Ὅταν ἐμεγάλωσε ἐφοβεῖτο τοὺς δασκάλους της. Τὸν Ἑλληνιστὴν μάλιστα τὸν ἔτρεμε. Καὶ τὸν μαθηματικὸν ἀκόμη χειρότερα. Τὴν ἡμέραν τῶν διπλωματικῶν ἐξετάσεων εἶχε πάθει τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο κακὸ ἀπὸ τὸν φόβον της. Καὶ τώρα ἐφοβεῖτο τὴν κ. Μοίρα. Ἐννοοῦσε ὅτι δὲν τὴν ὑπέφερε καὶ ὁσάκις ἠσθάνετο τὸ βλέμμα της ἐπάνω της ἢ ἤκουε τὴν φωνήν της, τὰ ἔχανε καὶ παρέλυεν ὅλη.

Ἡ Μίνα εὐτυχισμένη διὰ τὴν παράτασιν τοῦ περιπάτου, ἐπηδοῦσε μᾶλλον παρὰ ἐπεριπατοῦσε.

Ξέρεις, Στέφα, πᾶμε 'σὲ κείνη δὰ τὴν μικρούλα ἐκκλησίτσα, ποῦ φέγγει ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, 'σὰν νὰ εἶναι αὐτὴ μόνη της ἐπιτάφιος.

Ἡ Ἄννα δὲν ἠθέλησε νὰμὲ πάῃ, διότι δὲν εἴχαμε τὴν ἄδεια τῆς μαμᾶς· εἶπεν ἡ Μίνα.

Πᾶμε 'ς τὴν Καπνικαρέα, εἶπεν ὁ νέος. Βέβαια ἀξίζει τὸν κόπο. Δὲν εἶναι αὐτὴ ὅπως ὅλες ἡ ἄλλες ἐκκλησίες. Εἶναι Βυζαντινή, ξέρεις, χρόνων καὶ χρόνων. Πολὺ παληά.

Καλὲ μὰ τὶ originale ἐκκλισίτσα εἶναι τούτη. Σωστὴ ἀρχαιότητα! εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Θαρρεῖς πῶς ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἔτσι μικρούλα καὶ στρογγυλή, μὲ τὰ μυστικὰ καὶ διακριτικὰ φωτάκια της. Veramente παράξενη ἐκκλησιά!

Εἶναι Βυζαντινή, ἐπανέλαβεν ὁ νέος, ὅπως καὶ οἱ ἅγιοι Θεόδωροι.

Βυζαντινή! ἐπανέλαβεν ἡ Ἀμάλια. Βέβαια θὰ κτίσθηκε κατὰ τὸ Βυζαντινὸ σχέδιο. Πρᾶμα σκοτεινὸ senza effetto. Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε, 'γὼ ἀπὸ τέτοια, γιατὶ τὰ ἀρχαῖα δὲν εἶναι 'δική μου δουλειά. Ἐμένα πειὸ μ' ἀρέσει ἕνα καινούργιο πάλάτι ἢ μιὰ ὥμορφη καὶ φωτεινὴ ἐκκλησία ἀπὸ ὅλα τὰ παληὰ αὐτὰ ἐρείπια. Τὸ Palazzo, ἔξαφνα, τῆς Ἐλισάβετ εἰς τὴν Κέρκυρα. Τί ὡραῖο πρᾶμμα!...

Ἡ Ἄννα ἐπρόσεχεν εἰς ὅ,τι ἔλεγαν οἱ δύο νέοι ὀπίσω της καὶ ἠσθάνετο κἄποιαν ἀνησυχίαν καὶ φόβον, μήπως ἔξαφνα τὴν ἐρωτήσουν τίποτε ἢ ἐκεῖνοι ἢ ἡ Μίνα διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ὅπως ἐσυνείθιζαν νὰ τὴν ἐρωτοῦν πάντα. Ὁ κ. Στέφας ἔλεγε συχνά: αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ ἡ κ. Ἄννα, 'ποῦ ὡς διδασκάλισσα θὰ τὰ ξέρῃ καλλίτερα ἀπὸ 'μένα.

Καὶ συνέβαινε σχεδὸν πάντοτε νὰ μὴν εἰξεύρῃ τίποτε διὰ τὰ ἁπλούστερα καὶ τὰ κοινότερα πράγματα καὶ αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Διὰ τὴν Καπνικαρέαν αἴφνης, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Δαφνιοῦ δὲν εἶχεν εἴδησιν. Τῆς τελευταίας μάλιστα ἠγνόει καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν. Ἦτο δασκάλα καὶ τί μ' αὐτό! Μήπως κανεὶς ἀπὸ τοὺς καθηγητάς της τοὺς εἶχε ποτὲ ὁμιλήσει διὰ τὰς ἐκκλησίες τῶν Ἀθηνῶν. Πῶς ἤθελαν λοιπὸν νὰ ξέρῃ πράγματα, τῶν ὁποίων καὶ τὴν ὑπαρξιν αὐτὴν ἀγνοοῦσε; Μίαν ἡμέραν ποῦ ἡ κ. Μοίρα τὴν εἶχεν ἐρωτήσει, τί ἦταν ἐκείνη ἡ καντύλα ποῦ ἔκαιγε

'ςτὸ κούφωμα τοῦ βράχου, κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, εἶχεν αἰσθανθῇ ὅλο της τὸ αἷμα νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἡ ζωή της νὰ φεύγῃ. Δὲν ἀπήντησε, φυσικά, τίποτε, διότι δειλὴ ὅπως ἦτο, ἐσάστιζε, τὰ ἔχανε, δὲν ἤξευρε νὰ εἰπῇ ὅτι εἰς τὰ σχολεῖα δὲν γίνεται ποτὲ λόγος δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἂν τὴν ἐρωτοῦσαν διὰ τοὺς Περσικοὺς καὶ Μηδικοὺς πολέμους, ἢ διὰ τὸν Τρωϊκόν, ἢ διὰ τὴν γενεαλογίαν τῶν κριτῶν τοῦ Ἰσραήλ, ὅλα αὐτὰ τὰ ἔπαιζεν εἰς τὰ δάκτυλα.

Ἀλλ' ἡ κ. Μοίρα δὲν ἐγνώριζε, φυσικά, τὰ σχολικὰ προγράμματα καὶ ἐνόμιζεν ἁπλούστατα ὅτι ἡ Ἄννα ἦτο κουτή, καὶ τεμπέλα, ἀφοῦ μετὰ τόσων χρόνων σχολεῖο, δὲν εἴξευρε τίποτε. Καὶ τὸ χειρότερον ἦτο ὅτι ἡ Ἄννα ἠσθάνετο, πόσον ἐξέπιπτεν εἰς τὴν ὑπόληψιν τῆς κ. Μοίρα κάθε φοράν, ὅπου δὲν ἤξευρε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ὅ,τι τῆς ἐρωτοῦσαν, καὶ πόσον ἡ ἀντιπάθεια τῆς κυρίας της ἠύξανε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ καθημερινὰ μικρὰ τίποτε.

Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Στέφας δὲν κατέφυγεν εἰς τὰ φῶτά της διὰ λεπτομερεστέρας περὶ τῆς Καπνικαρέας πληροφορίας, ἁπλούστατα, διότι ἡ Ἀμάλια δὲν ἐσκοτίζετο ὡς ἔλεγεν διὰ τὰ παλαιὰ πράγματα, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς παληὲς νταντέλες, ὤ! γι' αὐτὲς ἐτρελλαίνετο καὶ ἐξώδευεν ὅσα, ὅσα διὰ τὴν ἀπόκτησίν των. Φθάνει ἀπὸ τὴν πολυκαιρία νὰ εἶχαν ἀποκτήσει ἐκεῖνο τὸ κιτρινωπὸ χρῶμα τοῦ παληοῦ μαργαριταριοῦ, καὶ ἐθυσίαζεν εὐχαρίστως μία ὡραία τουαλέττα ὁλόκληρη γιὰ μιὰ πήχη νταντέλα.

Μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μποῦν. Ἦτο γεμάτη κόσμον, ὁ ἑσπερινὸς εἶχεν ἀρχίσει καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἔφθαναν ἕως τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Ἡ Ἀμάλια ἐν τούτοις σπρώχνουσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἶχε κατορθώσει νὰ φθάσῃ ὡς τὴν πόρτα, διὰ νὰ ἀκούσῃ πῶς ἔψαλλαν τὸ Ἐρραναν τὸν τάφον, τὸν ποιητικώτατον αὐτὸν ὕμνον τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Ἐστάθη δύο τρία λεπτὰ καὶ ἔπειτα κλείουσα τὰ αὐτιά της μὲ τὰ δυώ της χέρια ἔτρεξε πρὸς τὰ παιδιά, ὅπως ἔλεγε τὴν συντροφιάν της. Μπρὲ παιδιά μου, τί στονάτες καὶ τί ἀγριοφωνάρες εἶναι τοῦτες. Εἶναι θᾶμα πῶς δὲν ἐσηκώθηκεν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν Ἐπιτάφιο νὰ διώξῃ τοὺς ψαλτάδες ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Δὲ ξέρω· μπορεῖ ἡ Βυζαντινὲς ἐκκλησιὲς νὰ ἔχουνε μεγαλεῖο, ὅπως λές, Στέφα, μὰ ἡ μουσικὴ ἡ Βυζαντινὴ εἶναι ἕνα νανάρισμα μονότονο καὶ πληκτικό, ποῦ πειράζει 'ς τὰ νεῦρα. Καλέ, τί λές; Μιὰ καλὴ τετραφωνία, ἂν ὄχι χορὸς ὁλόκληρος ἀνεβάζει τὴν ψυχή σου ὡς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Μίνα ἡ ὁποία προηγεῖτο μὲ τὴν Ἄνναν, ἐστράφη νὰ ἐρωτήσῃ, ἂν θὰ ἐπήγαιναν ἢ ὄχι εἰς τὴν Μητρόπολι. Μὲ τὴν πρόφασιν αὐτὴν ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὴν βιτρίναν ἑνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν ἐκτεθειμένα αὐγὰ μεγάλα ἀπὸ ὄστρακα καὶ μέταλλα καὶ πολύτιμα ξύλα, ἄλλα ὡς necessaires ἐργοχείρου, καὶ ἄλλα ὡς μαντυλοθῆκες καὶ μπομπονιέρες. Τὰ ἔβλεπε μὲ περιπάθειαν καὶ πόθον, καὶ ἐστέκετο ἐπίμονα ἐμπρὸς εἰς τὴν βιτρίναν, ψιθυρίζουσα μέσα εἰς τὰ δόντιά της. Θέλω νὰ ἔχω ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ αὐγά.

Τ' ἀκοῦς, κυρία Ἄννα; Ἰπέ το εἰς τὴν θεία Ἀμάλια.

Ἡ Ἄννα δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ· ἔπρεπε νὰ μεσιτεύσῃ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Μίναν; Μία διδασκάλισσα ἐπετρέπετο νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν μαθητρίαν της εἰς ἀγοράς καὶ ἔξοδα; Ἦτο τοῦτο παιδαγωγικόν; Εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω ὅλην τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν παιδαγωγικὴν τοῦ Σπαθάκη καὶ δὲν εἴξευρε πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῇ διὰ τὰ ἁπλούστατα αὐτὰ πράγματα.

Πᾶμε τώρα, εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ φωνὴν παρακλητικὴν εἰς τὴν Μίναν καὶ ἴσως σοῦ χαρίσουν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα κανένα ἀπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ πράγματα. Ὁ συνωστισμὸς ἄλλως τοῦ πλήθους τὰς ὤθησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἡ Μίνα, φυσικὰ καλὸ παιδί, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς Ἄνναζ. Θὰ τὸ 'πῇ, ἴσως κρυφὰ εἰς τὴν θεία μου, ἐσκέφθη ἡ μικρὰ καὶ θὰ ἔχω τὸ αὐγό μου.

Εἰς τὴν Μητρόπολιν δὲν ἐπῆγαν, διότι ἡ Ἀμάλια ὕστερα ἀπὸ τὴν μουσικήν, ὅπου εἶχεν ἀκούσει, εἶχε χάσει ὅλην της τὴν διάθεσιν. Οὐφ! μυρίζει ἀνθρωπίλα! ἔλεγεν εἰς τὸν Στέφα. Ὁ ἀέρας αὐτὸς ὁ μολυσμένος ἀπὸ τόσες ἀναπνοὲς σαρακοστιανὲς χαλάει τὴν ὠμορφιὰ τοῦ πανηγυριοῦ, ὅπως ἡ μουσικὴ μέσα 'κεῖ χαλοῦσε τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὸ μυστήριο τῆς μικρῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Στέφας διεσκέδαζε μὲ τὰς ἀφελεῖς αὐτὰς κρίσεις τῆς Ἀμαλίας. Εἶχε πολλὴν πρωτοτυπίαν καὶ πολλὴν εἰλικρίνειαν εἰς τὰς σκέψεις της καὶ αὐτὸ τὸν ἐνθουσίαζε. Ἔπειτα ἦτο ἔξυπνη, εὔθυμη, φαιδρὰ καὶ τὸν ἐξεκούραζεν ἀπὸ τὸ βαρύ, τὸ μονότονον καὶ μελαγχολικὸν ὕφος τῆς ἐξαδέλφης του Κορνηλίας.

Εἶχες δίκηο! Ἔπρεπε νὰ εἴχαμε πάει εἰς τὸ Ζάππειο. Μὰ ἔλα, ποῦ δὲν ἀγαπῶ τῆς μοναξιές, ποῦ μ' ἀρέσει ὁ κόσμος, ἡ ζωή, ὁ θόρυβος. Δὲν εἶμαι, βλέπεις, γεννημένη γιὰ ρομάντζες.

Ὁ Στέφας τῆς ἀπήντησεν, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἴσως ἡ στιγμή, ποῦ θὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὴς μοναξιές, καὶ ποῦ θὰ τῆς ἀρέσει ἡ ἡσυχία.

Ἅμα γεράσω, μπορεῖ. Μὰ δὲν τὸ πολυπιστεύω. Μὲ τὴς ὁμιλίες αὐτὲς εἴχαν φθάσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον των. Θὰ ἀφήσωμε 'δῶ τὰ παιδιὰ καὶ θὰ τραβήξωμε κατὰ τὴν ρωμάντζα.

Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Μίνα, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀκούσει τὰς τελευταίας λέξεις ἐσταμάτησαν, ἡ πρώτη μὲ εὐχαρίστησιν, διότι ἦτο πολὺ κουρασμένη, ἡ δευτέρα μὲ λύπην, διότι ἤθελε νὰ μείνῃ ἀκόμη ἔξω.

Ὁ Στέφας τότε μόνον ἐπρόσεξε πόσον χλωμὴ καὶ ἐξηντλημένη ἐφαίνετο ἡ Ἄννα. Θὰ ἐστοιχηματίζα ὅτι ἔχετε πυρετόν, τῆς εἶπε.

Ἡ Ἀμάλια τὴν ἐπρόσεξε τότε καὶ αὐτή. Ἀλήθεια εἶναι κατάχλωμη. Νὰ πᾶς νὰ ἡσυχάσῃς, κορίτσι μου, καὶ τὴν Μίνα τὴν πέρνουμε 'μεῖς μαζή

Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι! εἶπεν ἡ Ἀμάλια, εὐθὺς ὡς ἀπεμακρύνθησαν. Μοῦ κάνει λύπη. Ποτέ του δὲ γελάει· πάντα εἶναι σκεπτικὴ καὶ συλλογισμένη. Κακὸ πρᾶμα ἡ

φτώχεια 'ς αὐτὴ μάλιστα τὴν ἡλικία. Καὶ φαντάσου, νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸ δίπλωμα.

Θὰ τὸ πάρῃ τὸν Ἰούνιο, εἶπεν ἡ Μίνα. Κάθεται καὶ μελετάει κάθε βράδυ, ὡς τῆς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Καὶ ξέρεις, ἡ θεί' Ἀμάλια, γιὰ νὰ μὴν καίῃ φῶς τοῦ ξενοδοχείου, ἔχει 'δικά της κερί, καὶ διαβάζει μὲ ἕνα τόσο δὰ φῶς. Ἐγὼ δὲν τὸ εἶπα τῆς μαμᾶς, γιὰ νὰ μὴ μαλώσῃ.

Ἔκαμες καλά, εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Ἡ ἀδελφή μου, εἶπε σιγώτερα, δὲν τὸ χωνεύει τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι.

Ὁ Στέφας ἔγινε διὰ μιᾶς σκεπτικός. Τὸ κορίτσι αὐτὸ τὸν εἶλκυε πολύ, καὶ ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν ἔλξιν 'ποῦ ἠσθάνετο διὰ τὰ ἄλλα κορίτσια. Εἶχεν ἀντιληφθῆ καὶ αὐτὸς τὴν ἀντιπάθειαν τῆς μητρυιᾶς του πρὸς τὴν Ἄνναν καὶ ἴσως ἡ συμπάθεια ἡ ἰδική του εἶχεν αὐτὸ ὡς πρῶτον ἐλατήριον. Κατὰ κανόνα ὅ,τι δὲν ἤρεσεν εἰς τὴν μητρυιάν του ἤρεσεν εἰς αὐτόν. Θὰ ἤθελε νὰ κάμῃ κἄτι καλὸ εἰς τὸ πτωχὸ καὶ ἀδύνατο ἐκεῖνο πλάσμα, ἀλλὰ τί καὶ πῶς;

Διὰ μιᾶς καὶ ἐνῶ ἀνέβαιναν τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων τοῦ ἦλθε μία ἰδέα. Θὰ τῆς ἔσωζε τὴν ὑγείαν. Μετὰ ἕνα χρόνον θὰ ἦτο ἰατρός. Εἴξευρε λοιπὸν ἀρκετὰ πράγματα ἀπὸ τώρα, ὥστε θὰ ἠμποροῦσε νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο νὰ ἀπειλῇ τὴν ζωὴν τῆς μικρᾶς. Καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἠσθάνθη ἀγάπην πρὸς τὴν ἐπιστήμην του. Ἕως τώρα ἐσπούδαζεν ἰατρός, διότι ἔτσι εἶχαν θελήσει οἱ ἰδικοί του. Τὸ ἀνατομεῖον μάλιστα τὸν ἀηδίαζε. Τὰ πτώματα, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἔσκυπτε μίαν καὶ δύο ἐνίοτε συνεχεῖς ὥρας, τὸν ἐξενεύριζαν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως αὐτῆς ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἐφάνη ὑπὸ τὴν ἰδανικὴν καὶ ὡραίαν ὄψιν της, τῆς φιλανθρωπίας. Ἡ ἀηδία τῶν πτωμάτων ἐξηφανίζετο καὶ ἀντ' αὐτῶν ἡ μελέτη θὰ ἐγίνετο εἰς τὴν νέαν καὶ τρυφερὰν ὕπαρξιν ἑνὸς ὡραίου κοριτσιοῦ. Θὰ ἐζήτει τὸ μυστικὸν κακόν, τὸ ὁποῖον τὴν ὑπενόμευε, τὸν ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος ἐρροφοῦσε τὸ αἷμα καὶ ἐδηλητηρίαζε τὸν ὀργανισμὸν καὶ ἐξαντλοῦσε τὰς δυνάμεις καὶ ἐζωγράφιζε μαύρους κύκλους τριγύρω εἰς τὰ 'μάτια καὶ ἔσβυνε τὸ χρῶμα ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ ἀπὸ τὰ λεπτὰ καὶ ζωγραφιστὰ χείλη.

Ἀπερροφημένος ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὴν Ἀμάλιαν. Ἡ σιωπηλὴ ἄλλως μελαγχολία του εἶχε μεταδοθῆ καὶ εἰς αὐτήν. Ὅπως εἰς ἐκεῖνον καὶ εἰς αὐτὴν ἡ ἰδία ἰδέα τοῦ κινδύνου τῆς ὑγείας τῆς κόρης εἶχεν ἐμφανισθῆ. Ἀλλ' ἐντελῶς κατὰ διαφορετικὸν τρόπον. Ἀ, ἡ Ἄννα ἔπασχε, θὰ μετέδιδε, φυσικά, τὸ κακὸν καὶ εἰς τὴν Μίναν. Καὶ ἦτο τρομερὸν αὐτό. Ἀλλὰ πῶς νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν ἀδελφήν της, καὶ πῶς νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς δρόμους τὸ πτωχὸ αὐτὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κανένα διὰ νὰ τὸ φροντίζῃ καὶ τὸ περιποιῆται καὶ τοῦ παρέχει ὀλίγην τοὐλάχιστον καλὴν τροφήν.

Ἔφθασαν εἰς τὸ Ζάππειον. Ὁ ἥλιος ἔδυε τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάτω ἐκεῖ 'πίσω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ὁ οὐρανὸς ἑνωμένος μὲ τὴν θάλασσαν, ἐσχημάτιζαν μίαν ἀπέραντον κόγχην κατακόκκινην, ἐνῶ ὑψηλότερα τακτικὰ καὶ κανονικὰ ὁ οὐρανὸς ἐχωρίζετο εἰς μεγάλες λουρίδες χαμηλότερα χρυσορρόδινες καὶ ὅσον ἀνέβαιναν ἐπάνω τριανταφυλλιὲς καὶ λιλὰ καὶ πρασινοκύτρινες.

Τὸ θέαμα ἀπέσπα καὶ τοὺς δύο νέους ἀπὸ τὰς σκέψεις των. Τὴν στιγμὴν μάλιστα ὅπου ἐστάθησαν διὰ νὰ θαυμάσουν, εὑρέθησαν ἀκριβῶς εἰς μίαν θέσιν ἐξαιρετικήν. Τὸ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς φωταψίας τῆς Δύσεως διάστημα ἔκοπτεν ἡ κυανοστοιχία τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἡ ἀντανάκλασις τῶν φωτεινῶν χρωμάτων ἐφώτιζε καὶ ἐχρύσιζε τοὺς στύλους, μὲ τὴν ἀπαράμιλλον ἁρμονίαν καὶ γραφικότητα τῶν γραμμῶν, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴν εὐγένειαν καὶ ἀρχοντιάν, τὴν ὁποίαν ἀναδεικνύει περισσότερον ἡ ἐξαιρετικὴ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο θέσις τοῦ μνημείου.

Che bellezza! εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Τὸ μέρος αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὴν Κέρκυρα. Δὲν ἔχουμε 'μεῖς ἐκεῖ κολῶνες μὰ ἔχωμε τὸ κανόνι καὶ τὰ νησάκια, τὰ σκόρπια μέσα εἰς τὴ θάλασσα μὲ κἄτι γραμμές, ποῦ φαντάζουνε σὰ σμαραγδένιες νεράϊδες ποῦ πλένε μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη κοῦπα ἀπὸ διαμάντια.

Μόνον ἡ Μίνα δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὴν φυσικὴν καλλονήν. Εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἡ γλῶσσα τῆς φύσεως δὲν ὁμιλεῖ ἀκόμη ἀρκετὰ εἰς τὴν ψυχήν. Τὸ παιδὶ ἀπορροφᾶται ὅλο ἀπὸ τὸ ἐγώ του, ἀπὸ τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς ζωηρὰς ἐπιθυμίας του.

Ἡ Μίνα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσυλλογίζετο ἂν θὰ ἔχῃ τὸ χρυσὸ ἐκεῖνο αὐγό, μὲ τὴν ἀσημένια δακτυλίθρα, ἢ ἂν θὰ τῆς ἐχάριζαν τὸ ἄλλο τὸ ἀπὸ τριανταφυλλὶ κογχύλι, ποῦ εἶχε μέσα ἕνα μικροσκοπικὸ ὡραῖο μαντυλάκι. Θὰ τὰ ἤθελε καὶ τὰ δύο, ἀλλὰ ποῖος θὰ τῆς ἀγόραζε τὸ δεύτερο. Τὴν ἀπασχολοῦσεν ἀκόμη ἡ ἐπιθυμία νὰ φάῃ κἄτι· ἐκεῖ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἄσπρον ὄγκον τοῦ Ζαπείου ἦσαν ἀραδειασμένα εἰς μίαν μόνον σειρὰν μερικὰ τραπεζάκια τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐστρέφοντο τώρα οἱ πόθοι τῆς μικρᾶς. Πᾶμε νὰ πάρωμε κἄτι θεί' Ἀμάλια, εἶπε. Ἐγὼ πεινῶ φοβερά. Μὲ τὴν νηστεία αὐτὲς τῆς ἡμέρες εἶμαι αἰωνίως πεινασμένη.

Ἡ πεζὴ πρότασις τῆς Μίνας ἀπέσπασε τοὺς δύο νέους ἀπὸ τὴν ἔκστασίν των. Χωρὶς νὰ εἰποῦν τίποτε ἠκολούθησαν τὴν Μίναν εἰς ἕνα τραπεζάκι καὶ διέταξαν ἀπὸ ἕνα σαρακοστειανὸ γλυκό.

—Καλὴ ἡ ρομάντζα, δὲ σοῦ λέω, μὰ χάνει κανεὶς τὰ λόγια του καὶ τὸ κέφι του, εἶπεν ἡ Ἀμάλια.

ΤΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μετὰ τὴν Βουλήν, μετὰ τοὺς τρεῖς ῥήτορας τοὺς συνηγόρους τῆς γλώσσης μας τῆς ζωντανῆς, τὴν ὁποίαν αἱ γενεαὶ ἐκληρονόμησαν εἰς τὰς γενεάς, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἀληθινὸν γνώρισμα τῆς γνησίας Ἑλληνικῆς καταγωγῆς μας, ἔρχονται ἐπίκαιρα καὶ εἰς τὴν καταλληλον στιγμὴν καὶ τρία νέα βιβλία διὰ νὰ ἀποδειξουν τὸ κάλλος καὶ τὴν μεγάλην δύναμίν της.

Τὰ τρία βιβλία αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τρεῖς διαφόρους κατηγορίας καὶ οἱ συγγραφεῖς των εἶναι καὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι

τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ μὲ ἰδιαίτερα ὁ καθεὶς ἰδανικὰ καὶ συγγραφικὰ γνωρίσματα.

Ὁ ἕνας ποιητής, φιλόσοφος καὶ παλαιὸς δημοσιογράφος, ὁ ἄλλος γλωσσολόγος, ἀλλὰ καὶ ποιητὴς χωρὶς ρίμαν καὶ ἰαμβικοὺς ρυθμούς, καὶ ὁ τρίτος νέος ντιλετάντες συγγραφεὺς μιᾶς ζωντανῆς ἡρωϊκῆς ἱστορίας, καλλιτέχνης ὅμως καὶ αὐτός, καὶ φιλόσοφος μαζή.

Ὁ καθεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς φεύγει ἀπὸ διαφορετικὸν σημεῖον τέχνης καὶ ἐμπνεύσεως, διερμηνεύουν ὅμως καὶ οἱ τρεῖς αἰσθήματα ἀνθρώπινα καὶ σκέψεις ὡραίας καὶ ὑψηλάς. Ὁ ἕνας ψάλλει καὶ οἰκοδομεῖ παλάτια τῶν μουσῶν καὶ ζωγραφίζει εἰς αὐτὰ ὡραίας εἰκόνας καὶ ζωντανὰ σύμβολα, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἕνας νοῦς βαθύτατος καὶ μὲ πλοῦτον σοφίας ἐφωδιασμένος, σκέπτεται καὶ φιλοσοφεῖ, καὶ μία ψυχὴ ποῦ σπαρταρᾷ, παθαίνεται, χαίρεται, πονεῖ.

Εἶναι ἡ ψυχὴ αὐτὴ καὶ ὁ νοῦς αὐτὸς ὁ φιλοσοφικὸς καὶ ἱστορικὸς μιὰ ψυχὴ καὶ ἕνας νοῦς γύφτου, δηλαδὴ δημιουργοῦ, δηλαδὴ ἀγωνιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνακατόνει μέσα εἰς τὴν πύρινην φλόγα τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς ψυχῆς του κάθε πολύτιμο καὶ μὴ μέταλλο καὶ τὸ βγάζει χυμένο εἰς ὡραῖα ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα ἡ τέχνη σφραγίζει μὲ τὴν μεγάλην σφραγῖδα της. Εἶναι αὐτὸς ὁ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς ὁ γύφτος τοῦ Δωδεκαλόγου του.

Ὁ ἄλλος ὁ γλωσσόλογος καὶ ποιητὴς χωρὶς ρίμες, ὁ κ. Ψυχάρης εἰς ἕνα νέον ὀγκώδη τόμον τῶν Ρόδων καὶ Μήλων του κάμνει τὴν Ἀπολογίαν τῆς Δημοτικῆς Γλώσσης, ἀληθινὸν Γλωσσολογικὸν μνημεῖον, μελέτην μεγάλην ἐργασίας μακρᾶς, συστηματικῆς καὶ πολὺ εὐσυνειδήτου. Εἶναι ὁ τρίτος τόμος, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Ψυχάρης γράφει μὲ τὸν ἴδιον πάντοτε τίτλον τῶν Ρόδων καὶ Μήλων, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιγράφει τὰς γλωσσολογικὰς μελέτας του. Ἡ δημοτική, τὸ ὄνειρον αὐτὸ τοῦ κ. Ψυχάρη, ἡ ὁποία πλέον κατήντησεν ὁ κυριώτερος τῆς ζωῆς του σκοπός, ἀνατέμνεται, ψυχολογεῖται, θεμελιόνεται, ἐτυμολογεῖται καὶ ταξινομεῖται εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν ζωντανῶν γλωσσῶν, μὲ τύπους καὶ γραμματικὰ γνωρίσματα ἰδικά της, μὲ ἱστορίαν τῆς καταγωγῆς της, μὲ περγαμηνὰς ἀρχοντιᾶς σημερικῆς.

Τὸ βιβλίον εἰς τὰς τριακοσίας ἑξῆντα πυκνογραμμένας σελίδας του, ἐμπνέει ἕνας θρησκευτικὸς φανατισμὸς πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ζωντανῆς γλώσσης, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὴν βίαν καὶ τὸ παράτολμον καὶ τυφλὸν θάρρος, τὸ ὁποῖον ἔχουν ὅλοι οἱ φανατισμοί, ἀλλ' ὁ ὁποῖος, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, γίνεται σεβαστὸς καὶ προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν.

Τὸ τρίτον βιβλίον ἔχει τίτλον ἡρωϊκὸν «Μαρτύρων καὶ Ἡρώων αἷμα» φέρει τὸ ψευδώνυμον Ἴδας καὶ ἐγράφη ἀπὸ τὸν νέον Δραγούμην, υἱὸν τοῦ ἐπιφανοῦς πολιτευτοῦ κ. Στ. Δραγούμη.

Εἶναι ἡ ἀφήγησις ἑνὸς φιλοσόφου ἀντάρτου, ἑνὸς πρωταγωνιστοῦ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος, ἑνὸς νέου, ὁ ὁποῖος δὲν ἠκολούθησεν εἰς τὴν ζωήν του τὴν τακτικὴν σειρὰν τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι ἕνα καὶ μόνον ἔχουν κοινὸν καὶ στερεότυπον ἰδανικόν.

Πῶς νὰ γείνουν ἐπιστήμονες διὰ νὰ κάμουν ἕνα στάδιον ἐπικερδές, πῶς νὰ κερδίσουν φήμην καλοῦ καὶ φρονίμου διὰ νὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν πωλουμένων ἀκριβώτερα εἰς μίαν πολύφερνον νύμφην. Αὐτὸς ὁ νέος ἀφιερώθη ἔτσι ἀπὸ ἰδιοτροπίαν—κατὰ τὴν κρίσιν τῶν πολλῶν—εἰς ἐξυπηρέτησιν τῆς πατρίδος του. Καὶ διηγεῖται τὴν ἱστορίαν του καὶ τὴν ἱστορίαν μαζὴ τῆς Μακεδονικῆς ἀμύνης εἰς γλῶσσαν ζωντανήν, φυσικήν, ἀληθινήν, εἰς γλῶσσαν τῆς καρδιᾶς.

Ἠσθάνθη ὁ νέος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔζησε καὶ ἀνετράφη μέσα εἰς ἕνα κύκλον ὑπερκαθαρευούσης, ὅτι ἡ καρδιὰ καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς καὶ τὰ βάσανα μιᾶς φυλῆς δὲν ἐξωτερικεύονται, δὲν ἠμποροῦν νὰ διατυπωθοῦν καὶ νὰ ζωγραφισθοῦν μὲ δύναμιν καὶ μὲ ἀλήθειαν παρὰ μὲ τὴν ἀληθινήν, τὴν ζωντανὴν γλῶσσαν.

Καὶ δι' αὐτὸ τὸ βιβλίον του ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον ἕως τὸ ἄλλο συγκινεῖ, συγκλονίζει, φαίνεται ἀληθινή, ζωντανή, σπαρταριστὴ ἀφήγησις μιᾶς πονεμένης, ἀλλὰ ἡρωϊκῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιόν του, τὸν θάνατον τοῦ παληκαριοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ζωγραφίζεται ἡ ὡραία αὐτοθυσία τοῦ Πεύλου Μελᾶ, τὸ 'μάτι τοῦ ἀναγνώστου ὑγραίνεται καὶ ἡ καρδιὰ κάθε ἀληθινοῦ Ἕλληνος συναρπάζεται ἀπὸ ἕνα αἴσθημα λύπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πόθου αὐτοθυσίας διὰ τὸ μεγάλον τῆς πατρίδος ἰδανικόν.

Τὰ τρία αὐτὰ νέα βιβλία, παρουσιάζουν τὴν δημοτικήν, γλῶσσαν μὲ μίαν κανονικὴν καὶ λογικὴν ἐξέλιξιν, δυναμένην νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ποίησιν, τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἱστορίαν, ἐξ ἴσου, ἁπλούστατα καὶ φυσικὰ διότι εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν ζώντων, καὶ ὄχι ἡ γλῶσσα τῶν νεκρῶν.

Η ΑΝΕΜΩΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Μίαν ὡραίαν ἡμέραν τῆς ἀνοίξεως ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην τοῦ βουνοῦ, εἰς τὸ χῶμα τὸ ποτισμένο ἀπὸ τας βροχὰς τοῦ Ἀπριλίου ἐβλάστησε μία ἀνεμώνη.

Εἶχε τὸ χρῶμα ποῦ ἔχει ὁ οὐρανὸς ὅταν ὁ ἥλιος ἐξαφανίζεται μέσα εἰς τὰ νέφη. Εἶχε τὸ χρῶμα ποῦ ἔχει ἡ ποιμενίς, ὅταν τῆς εἰπῇ ὁ βοσκὸς πῶς εἶναι ὡραία! Μικρὰ καὶ χαρίεσσα κόρη τοῦ βουνοῦ, ἀγρία ἀνεμώνη! Εἶχε τὴν χάριν ποῦ ἔχουν ὅλα τὰ ἄνθη, ὅταν βλαστάνουν μόνα των εἰς τοὺς ἀγρούς, τοὺς λόφους, καὶ τοὺς κάμπους. Εἶχε τὴν ἐντροπὴν ποῦ ἔχουν τὰ ἄγρια ἄνθη ὅταν εὑρεθοῦν ἔξαφνα ἐν μέσῳ τῶν ῥόδων καὶ τῶν ἰακίνθων. Μικρὰ καὶ χαρίεσσα κόρη τοῦ βουνοῦ, ἀγρία ἀνεμώνη! Τὴν ἐθώπευαν αἱ πνοαὶ τοῦ Ζεφύρου, τὴν ἐθώπευαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη, ὅταν ἔκλειε τὰ πέταλά της διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὴν ἐθώπευε τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς σελήνης. Μικρὰ καὶ χαρίεσσα κόρη τοῦ βουνοῦ ἀγρία ἀνεμώνη!

Τὴν ἐξύπνα τὸ πρωΐ ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ καὶ τῶν κωδωνίσκων τῶν ποιμνίων, ἀργὰ δὲ τὸ ἑσπέρας τὴν ἐκοίμιζε τὸ ἄσμα τῶν γρίλλων.

Ὁ Ἀπρίλιος παρῆλθε, τὸ χῶμα ἐξηράνθη ἐπάνω στὴν ῥάχη τοῦ βουνοῦ. Μικρὰ καὶ χαρίεσσα κόρη τοῦ βουνοῦ, ἀγρία ἀνεμώνη, ποῦ εἶσαι; Ἐμαράνθη ὅπως ὅλα μαραίνονται, ἐξηράνθη ὅπως ὅλα ξηραίνονται, ἐχάθη ὅπως ὅλα χάνονται ἡ μικρὰ καὶ χαρίεσσα κόρη τοῦ βουνοῦ, ἡ ἀγρία ἀνεμώνη.

Π. Α.

ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΥΡΕΤΟΙ

Ἰλαρὰ

Β'.

Ἐνίοτε τὸ ἐξάνθημα εἶναι ὠχρὸν μετὰ χροιᾶς χαλκοχρόου ἢ μᾶλλον βλέπει τις κηλίδας αἵματος ἐπὶ τοῦ δέρματος. Τότε πρόκειται περὶ ἰλαρᾶς κακοήθους, ἥτις συχνάκις ἀποβαίνει θανατηφόρος. Κατὰ τὴν ἐξάνθησιν ὁ πυρετὸ, εἶναι λίαν ὑψηλὸς (39⁰ ἕως 40⁰), τὰ παιδία εἶναι λίαν ἀνήσυχα, ἔχουσιν ἔντονον δίψαν καὶ αἰσθάνονται μεγάλην θερμοκρασίαν κατὰ τὸ δέρμα. Ἀλλὰ ἡ μεγίτη αὐτὴ κακουχία δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἕως τριάκοντα ἑξ ὡρῶν.

Ὅτε ἡ νόσος εἶναι κακοήθης, τότε ὁ πυρετὸς κατκπίπτει ταχέως, τὴν τρίτην ἢ τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἐξάνθησιν. Τὸ παιδίον ἀναλαμβάνει τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν ὄρεξίν του. Ἐπὶ τοῦ δέρματος παρατηρεῖται χροιὰ ροδίνη, ἐλαφρῶς φαιόχρους, ἥτις εἶναι ἀκόμη ἴχνη τῆς ἐξανθήσεως. Ὁ ἐρεθισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ρινὸς καὶ τῶν βρόγχων ὁ ὁποῖος ἐπέφερε τὴν δακρυόρροιαν, τὴν κόρυζα καὶ τὸν βῆχα ἐξαφανίζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Πέντε ἕως ἑξ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξάνθησιν τὸ παιδίον ἐγείρεται καὶ δὲν ζητεῖ ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ παιγνίδια του καὶ τοὺς συνήθεις περιπάτους του εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἀλλ' ἵνα μὴ μεταμεληθῶμεν, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν ἔξοδον πρὶν ἢ παρέλθωσιν ὀκτὼ ὁλόκληροι ἡμέραι. Μόνον δὲ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἑβδομάδων μετὰ τὴν ἐξάνθησιν, ἄνευ οὐδενὸς κινδύνου ὁ ἰλαριὼν δύναται νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τῶν μικρῶν συντρόφων του, καὶ τότε πρέπει νὰ φέρῃ ἄλλα ἐνδύματα καὶ ὄχι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐχρησίμευσαν κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν, ἀφ' οὗ προηγουμένως λάβει λουτρὸν ἀλκαλικὸν περιέχον 300 γραμμάρια ὑπανθρακικοῦ νατρίου. Ἡ κόμη, τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρές του πλύνονται διὰ σάπωνος πρὶν ἢ ἐλευθεροκοινωνήσῃ. Ὅταν ἴδωμεν τὸν πυρετόν, ὅστις ὀφείλει νὰ καταπέσῃ ταχέως μετὰ τὴν ἐξάνθησιν, νὰ ἐπιμείνῃ ἄνευ διακοπῆς,—τὸ θερμόμετρον εἶναι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ καλλίτερος ὁδηγός—ὅταν παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ἀναπνοὴ εἶναι δύσκολος καὶ συχνή, ὅτι ὑπάρχει δύσπνοια καὶ ὁ βὴξ ἐπιμένει, ἡ δὲ ἀδυναμία τοῦ παιδίου εἶναι μεγάλη, συγχρόνως δὲ ἡ ἐξάνθησις ἐπὶ τοῦ δέρματος ὠχρίασε ταχέως, πρέπει νὰ φοβούμεθα ὅτι ἡ ἰλαρὰ ἐπεπλάκη ὑπὸ συμφορήσεως τοῦ στήθους. Δὲν πρέπει πάντοτε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ ἰλαρὰ παρῆλθε, διότι ἡ κατὰ τὸ δέρμα ἐξάνθησις μετεφέρθη εἰς τοὺς βρόγχους καὶ εἰς τοὺς πνεύμονας. Ἐν τούτοις ὅμως τοῦτο συμβαίνει ἐνίοτε, ὅτε τὰ παιδία ἐκτεθῶσιν ἀσυνέτως εἰς τὸ ψῦχος· δι' ὁ πρέπει νὰ παραγγείλωμεν νὰ περικαλύπτωνται καλῶς ἢ νὰ διαμένωσιν ἐν δωματίῳ, τοῦ ὁποίου ἡ θερμοκρασία νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 18⁰—20⁰ καὶ νὰ τοῖς χορηγῶνται πτισᾶναι θερμαί.

Ἀλλ' αἱ ἐπιπλοκαὶ τοῦ στήθους παρουσιάζονται συνήθως εἰς παιδία καχεκτικά, ἔχοντα ἀδύνατον τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα. Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ διπλασιασθῶσιν αἱ φροντίδες καὶ αἱ ἐπιμέλειαι τῆς τοιαύτης περιστάσεως. Ἐν τούτοις ἡ θέσις τοῦ παιδίου εἶναι πάντοτε σοβαρά, ὅτε τοῦτο προσβληθῇ ὑπὸ συμφορήσεως τοῦ στήθους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰλαρᾶς. Καλὸν νὰ θέτωμεν τὸ παιδίον πλειστάκις τῆς ἡμέρας εἰς λουτρὸν 35⁰, ἵνα καταβιβάσωμεν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος. Ἐπὶ τοῦ στήθους του ἐφαρμόζομεν καταπλάσματα καὶ τῷ χορηγοῦμεν οἶνον κατὰ μικρὰν ποσότητα ἢ καὶ ἕτερα διεγερτικά, ἵνα διεγείρωμεν τὰς δυνάμεις αἵτινες τῷ ἀπομένουσιν ὅπως ἀντιστῇ κατὰ τῆς νόσου. Συχνάκις πάντα ταῦτα εἶναι ἀνεπαρκῆ καὶ ὁ μικρὸς ἀσθενὴς ἀποθνήσκει, διότι ὑπάρχουσιν ἐπιδημίαι ἰλαρᾶς, καθ' ἃς πάντα τὰ προσβαλόμενα ὑπὸ τοῦ νοσήματος παιδία ἀποθνήσκουσιν ἐκ πνευμονικῆς συμφορήσεως ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἐκ βρογχοπνευμονίας, ὅπερ σημαίνει φλεγμονὴν τῶν βρόγχων ἐν ταυτῷ καὶ τῶν πνευμόνων.

Σπανίως, εὐτυχῶς, ἡ ἰλαρὰ ἐπιπλέκεται μὲ ὑμενογόνον λαρυγγίτιδα (croup). Ἡ ἐπίφοβος αὕτη ἐπιπλοκὴ προαναγγέλεται διὰ φωνῆς βραγχνώδους, ἥτις κατόπιν σβένυται ὁλοτελῶς, τόσον ὥστε πρέπει ὁ νοσηλεύων νὰ πλησιάσῃ τὸ οὖς εἰς τὸ στόμα τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς, ἵνα ἀκούσῃ τὴν ὁμιλίαν του. Ἡ ἀναπνοὴ γίνεται δυσχερής, ἡ δύσπνοια καὶ ἡ πνιγμονὴ ἀναφαίνονται καὶ ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν τὸ παιδίον ἀπόλλυται. Ἡ μετὰ ἰλαρὰν ὑμενογόνος λαρυγγῖτις εἶναι σχεδὸν πάντοτε θανατηφόρος. Παρὰ παιδίοις προδιατεθειμένοις εἰς νοσήματα τοῦ στήθους, ὡς τὰ καταγόμενα ἐκ γονέων παθόντων ἐκ τοιούτων νοσημάτων, συχνάκις βλέπομεν ν' ἀναπτύσσεται μετὰ ἰλαρὰν εἶδος τι καλπαζούσης φθίσεως. Ἡ καλπάζουσα αὕτη φθίσις ἢ καὶ ἄλλως ὀξεῖα φυματίωσις ἐπιφέρει τὸν θάνατον μετά τινας ἑβδομάδας. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀνησυχῶμεν ὑπερμέτρως, ἀναλογιζόμενοι τὰς διαφόρους ταύτας ἐπιπλοκάς, διότι εἰς τὰς ὑγιεῖς οἰκογενείας ὡς καὶ εἰς τὰς τηρούσας πάντας τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς τὰς βλέπει τις σπανίως.

Ὑπάρχει πληθὺς νόσων καὶ συμπτωμάτων μᾶλλον ἢ ἧττον σοβαρῶν, ἅτινα ἐπέρχονται μετὰ τὴν ἰλαρὰν καὶ τὰ ὁποῖα δικαίως ἀποδίδονται εἰς αὐτήν. Τὰ μὲν εἶναι ἀληθῶς ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανθηματικοῦ τούτου πυρετοῦ, τὰ δὲ σχεδὸν ἐξαρτῶνται.

Παραδείγματος χάριν ἡ κοκκοῦτις μὲ τοὺς παροξυσμοὺς αὐτῆς τοὺς βηχικούς, τοὺς ὁποίους πάντες γνωρίζομεν, αἱ παρωτίτιδες, αἵτινες ὀφείλονται εἰς ἐξοίδησιν τῶν σιελογόνων ἀδένων τῶν κειμένων ὄπισθεν τῆς σιαγόνος, παρακολουθοῦσι συνηθέστατα τὴν ἰλαράν. Τοῦτο συμβαίνει καθότι τὰ παιδία ἐξασθενήσαντα κατέστησαν ὡς ἐκ τούτου καταλληλότατα νὰ δεχθῶσι καὶ πολλαπλασιάσωσι τὰ σπέρματα ἑτέρων νόσων. Ἡ φλεγμονὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ στρώματος ἐνίοτε ἐπιμένει, ὁμοίως ἡ φλεγμονὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὑμένος τῆς ρινὸς καὶ τῶν ρινικῶν κοιλοτήτων διὰ τὰς ὁποίας εἴπομεν ἀνωτέρω. Προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ μένουσιν ἐρυθροί, αἱ ἐκκρίσεις καθίστανται ἀφθονώτεραι, τὰ βλέφαρα παχύνονται

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Τρεῖς νέοι πρίγκηπες ὡραῖοι καὶ πλούσιοι,—ὁ ἕνας ὠνομάζετο Φελιβιάνος, ὁ ἄλλος Ρολὰν καὶ ὁ τρίτος Ἀϊμερίλ,—ἐταξείδευαν ἔφιπποι εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πολυπληθῆ ἀκολουθίαν· Ἡ τυχαία συνάντησις εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τοὺς ἔκαμε φίλους καὶ ἐταξείδευαν μαζῆ.. Διατί ἐταξείδευαν; διὰ νὰ μελετήσουν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν διαφόρων ἐθνῶν, διὰ νὰ γίνουν ἱκανώτεροι νὰ βασιλεύσουν, ὅταν θὰ ἤρχετο ἡ ὥρα νὰ καταλάβουν τὴν ἀρχήν. Ἀλλ' οἱ πρίγκηπες Φελιβιάνος καὶ Ρολὰν δὲν ἔκαμαν τὸ μακρὺ αὐτὸ ταξεῖδι χωρὶς κούρασιν καὶ στενοχωρίαν· ἐζήλευαν φοβερὰ τὸν Ἀϊμερίλ, ὁ ὁποῖος ἦτο πάντοτε εὔθυμος καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τραγουδῇ καθ' ὅλον τὸ ταξεῖδι τραγουδάκια. τὰ ὁποῖα ἔκαμνε διὰ τὴν ἀγαπημένην του.

Μίαν φορὰν ὅπου ἐκάθηντο καὶ οἱ τρεῖς κατὰ τὸ μεσημέρι, μέσα εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, περιμένοντες νὰ ξεκουρασθοῦν τ' ἄλογά των, ὁ Φελιβιάνος εἶπε:

— Μᾶς κάνεις νὰ πιστεύσωμεν, ἀγαπητέ μου Ἀϊμερίλ, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς ἀληθινὰ καμμία ὡραία πριγκήπισσα, διότι δὲν ἐξηγεῖται ἀλλέως πῶς εἶσαι πάντοτε τόσον εὔθυμος.

— Ἔχω τὴν γνώμην, εἶπε ὁ Ρολάν, ὅτι τὰ παθητικὰ τραγουδάκια μὲ τὰ ὁποῖα διασκεδάζεις τὰ πουλάκια τῶν δασῶν, δὲν λένε παρὰ ψεύτικες ἀγάπες, καὶ τὰ κάμνεις τυχαίως δι' αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἴσως θὰ ἠσθάνεσο, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἠσθάνθης.

Ὁ Ἀϊμερὶλ ἐμειδιοῦσε χωρὶς ν' ἀπαντᾷ.

— Ἐγώ, ἐπανέλαβε ὁ Φελεβιάνος, θλίβομαι γιατὶ ξέρω, ὅτι ἡ μόνη γυναῖκα ποῦ ἀγαπῶ μὲ περιμένει κλεισμένη μέσα εἰς ἕνα πύργο, χωρὶς καμμίαν ἄλλην εὐχαρίστησιν, ἀπὸ τὰ κεντήματά της καὶ τὰς διηγήσεις τῆς ἀκολούθου της.

Ἐγώ, εἶπε ὁ Ρολάν, εἶμαι τόσον λυπημένος, διότι συλλογίζομαι τὴν κόρην ἑνὸς αὐτοκράτορος, τὴν ἀρραβωνιστική μου, ἡ ὁποία καθισμένη στὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ της θὰ μὲ περιμένῃ κάθε πρωὶ νὰ τῆς φέρω τὰ ποιὸ ὡραῖα λουλούδια τοῦ κήπου ποῦ μοιάζουν μὲ τὴν ὀμορφιά της.

Ὁ Ἀϊμερὶλ μειδιοῦσε πάντοτε.

— Εἶνε βέβαιον, εἶπε τέλος, ὅτι εἶσθε πολὺ ἀξιολύπητοι. Ἀλλ' ἔχετε ἄδικον νὰ νομίζετε ὅτι δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐρωτευμένος, ὅπως ἐσεῖς. Ἄ! ἂν ἠξεύρατε πόσον τὴν λατρεύω ἐκείνην ἡ ὁποία ἐπίσης μ' ἀγαπᾷ. Μόνον ὅταν ἔφυγα διὰ τὸ μακρὺ αὐτὸ ταξεῖδι, δὲν τὴν ἄφησα εἰς τὸν πύργο της, ἀλλὰ τὴν ἐπῆρα μαζή μου.

Οἱ δύο ἄλλοι πρίγκηπες εἶπαν:

— Θέλεις νὰ γελάσῃς μαζή μας, βέβαια, ὑποθέτομεν; Ἐὰν τὴν εἶχες μαζή σου θὰ τὴν εἴχαμεν ἰδεῖ τὴν φίλην σου, ἐκτὸς ἂν τὴν ἔχῃς κρυμμένην μέσα σὲ κανένα μπαοῦλό σου, ἢ τῆς ἔχεις φορέσει τὰ φορέματα ἀκολούθου.

Δὲν εἶνε διόλου κρυμμένη μέσα εἰς μπαοῦλο, διότι θὰ ὑπέφερε ἀπὸ τὰς βιαίας κινήσεις τῶν κάρρων, οὔτε κρύβεται ὑπὸ τὸ φόρεμα ἀκολούθου.

— Ποῦ λοιπὸν τὴν κρύβεις, σὲ παρακαλοῦμεν;

Ὁ Ἀϊμερὶλ ἐδίστασε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν ἐρωτοῦν μὲ ἐπιμονήν, εἶπε:

— Μέσα εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλιδιοῦ μου.

II

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἔκαμαν τοὺς συντρόφους του νὰ γελάσουν. Μιὰ γυναῖκα κρυμμένη μέσα εἰς τὴν σφενδόνην ἑνὸς δακτυλιδιοῦ, αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ πιστεύσουν. Ἀγαποῦσε λοιπὸν μιὰν κόρην μεγάλην σὰν ἕνα ψύλλο; Θὰ εἶχε μαλλιὰ τόσον μακριὰ σὰν τὸ ἄσπρο χνοῦδι τῶν ἀνθέων· καὶ ὅταν ἐπερπατοῦσε εἰς τοὺς κήπους τῶν παλατιῶν της μὲ μεγάλη πομπή, θὰ ὑπῆρχε φόβος μήπως καταπατηθῇ καὶ ἀπὸ τὰ μικρότερα ἔντομα. Ὁ Ἀϊμερὶλ ἐπανελάμβανε τὰς διαβεβαιώσεις του, λέγων ὅτι ὅλα εἶναι δυνατὰ διὰ μερικὰς μοίρας, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε κάμει μεγάλας ὑπηρεσίας· οἱ φίλοι του ὅμως δὲν ἔπαυαν νὰ γελοῦν καὶ ἔλεγαν: Ἔλα, ἔλα, αὐτὰ νὰ τὰ λὲς εἰς ἄλλους φίλους! Τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀπεφάσισεν,—ἔκαμεν ἀπερισκεψίαν!—νὰ τοὺς δείξῃ ὅτι εἶχαν ἄδικον ν' ἀμφιβάλλουν. Ἐσήκωσε τὸ ἀριστερό του χέρι εἰς τὸ ὁποῖον ἐφορεῦσε τὸ δακτυλίδι, ἄνοιξε μὲ τὸ νύχι του τὴν στεφάνην καὶ μόλις ἀκούμπησε τὰ χείλη του εἰς τὸ ἄνοιγμα, ἀμέσως ἐπαρουσιάθηκε μιὰ μικρούτσικη κόρη, ἡ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμεγάλωνε καὶ ἔγεινε τέλος μιὰ θαυμασία νέα, ντυμένη μὲ πλούσια φορέματα καὶ μὲ πολύτιμα κοσμήματα στολισμένη, ἡ ὁποία ἀμέσως ἔβαλε τὰ χέρια της μέσα στὰ χέρια τοῦ Ἀϊμερὶλ καὶ τὸν ἐρώτησε μὲ ἀγάπην: «Τί μὲ θέλεις, ἀγαπημένε μου ἄρχοντα;

Ἡ ἔκπληξις τῶν δύο συντρόφων του ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε δὲν ὑπάρχουν λέξεις νὰ τὴν ἐκφράσουν· καὶ ἔγινε μεγαλειτέρα, ὅταν εἰς ἕνα νεῦμα τοῦ φίλου των, ἡ νέα κόρη ἔγινε πάλιν τόσον μικρούλα, ὥστε νὰ χωρέσῃ μὲ εὐκολίαν εἰς τὴν χρυσῆν κατοικίαν της. Δὲν ἔλαβαν τὴν ὥραν ἐκείνην καιρὸν νὰ ὁμιλήσουν διὰ τὸ θεῦμα αὐτό, διότι οἱ ὑπηρέται, ἦλθαν ν' ἀναγγείλουν ὅτι τ' ἄλογα ἦσαν ἕτοιμα καὶ ἦτο ὥρα νὰ ἐπαναλάβουν τὸν δρόμον των.

III

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐσυνέχισαν τὸν δρόμον των ὁ Φελιβιάνος καὶ ὁ Ρολὰν δὲν ἐπανέλαβον τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην μὲ τὸν Ἀϊμερίλ. Ἀλλὰ χωριστὰ συνομιλοῦσαν μυστικά. Ἂν καὶ τὴν εἶδαν διὰ μιὰν στιγμὴν μόνον, ἡ ὀμορφιά της ὅμως τοὺς εἶχε θαμβώσει καὶ ἐσκέπτοντο πῶς νὰ πάρουν ἀπὸ τὸν φίλον των τὸ δακτυλίδι.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀρά γε εὔκολον νὰ ἐπιτύχωμεν; εἶπε ὁ Φελιβιάνος.

— Λοιπὸν τόσον ὀλίγον ἐφευρετικὸς εἶσαι; ἀπήντησεν ὁ Ρολάν. Τί θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου μας, ὅταν θὰ κοιμᾶται καὶ νὰ τοῦ πάρωμεν τὸ δακτυλίδι;

— Χωρὶς νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν;

— Κοιμᾶται πολὺ βαρειὰ ἐκεῖνος ποῦ ἐπέρασε μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν ἔφιππος! καὶ ὅταν ἔχομεν τὸ δακτυλίδι εἰς τὴν κατοχήν μας, νομίζω ὅτι θὰ εὕρωμεν τὸν τρόπον νὰ κάμωμεν τὴν ὡραίαν, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κρύπτην της.

Ἀφοῦ ἔκαμαν τὸ σχέδιον των ἐξηκολούθησαν τὸ δρόμον των πλησίον τοῦ Ἀϊμερίλ, ὁ ὁποῖος ἀμέριμνος μὲ τὸ δακτυλίδι κοντά· εἰς τὰ χείλη ἐτραγουδοῦσε εἰς τὴν φίλην του παθητικὰ τραγουδάκια διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

IV

Ἔκαμαν, ὅπως ἀπεφάσισαν. Ὅταν ὅλοι ἐκοιμήθηκαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξαν διὰ νὰ περάσουν τὴν νύκτα, καὶ ἐνόμισαν ὅτι καὶ ὁ φίλος των εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του μὲ μεγάλην προσοχὴν νὰ μὴ κάμουν θόρυβον. Δὲν ἠκούετο τίποτε ἄλλο μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ δωματίου παρὰ ἡ κανονικὴ ἀναπνοὴ τοῦ κοιμωμένου.

Ὁ Φελιβιάνος ὁ ὁποῖος εἶχε καλὰ μάτια εἶδε κάτι νὰ λάμπῃ! καὶ ἐνόησε ὅτι ἦτο τὸ δακτυλίδι· ἐπλησίασε μὲ ἀπείρους προφυλάξεις καὶ σιγά, σιγὰ ἔβγαλε τὸ κόσμημα ἀπὸ τὸ δάκτυλο τοῦ φίλου του, ἔπειτα εἶπε εἰς τὸν Ρολάν: «Ἂς φύγωμεν! τό ἔχω!» Ἡ χαρὰ τῶν δύο κλεπτῶν ἦτο ἄπειρος, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δωμάτιον των καὶ ἦσαν πλέον βέβαιοι, ὅτι ἦσαν κύριοι τοῦ πολυτίμου δακτυλιδιοῦ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο μία τόσον ὡραία πριγκήπισσα. Δὲν εἶχαν πλέον νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ ν' ἀνοίξουν τὴν στεφάνην καὶ νὰ τὴν προσκαλέσουν νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ Ρολὰν ἀνέλαβε τὴν εὔκολον αὐτὴν ἐργασίαν, ἐσήκωσε μὲ το νύχι του τὴν στεφάνην καὶ ἐπλησίασε τὰ χείλη του· τότε ὅμως ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο δυνατὸν ἡ ὡραία νὰ μὴν εὑρίσκεται μέσα εἰς τὸ δακτυλίδι, καὶ τοὺς κατέλαβε φόβος. Ἴσως ὁ Ἀϊμερὶλ τὴν ἐλευθέρονε κάθε νύκτα, διὰ νὰ τὴν ξεκουράζῃ, καὶ τότε θὰ ἐθεωροῦντο ὡς πραγματικοὶ κλέπται ἑνὸς κοσμήματος. Ἀπεφάσισαν νὰ βεβαιωθοῦν καὶ ὁ Ρολὰν ἐπανέλαβε, ἀκριβῶς, ὅτι εἶδε νὰ κάμῃ ὁ φίλος του, ὅταν τοὺς ἐπαρουσίασε τὴν ὡραίαν πριγκήπισσαν. Ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ κόρη δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὸ δακτυλίδι, καὶ τοιουτοτρόπως ἔλαβαν τὴν δικαίαν τιμωρίαν διὰ τὴν ἀπάτην, τὴν ὁποίαν ἠθέλησαν νὰ κάμουν εἰς τὸν φίλον των.

(Catulles Mandés)

καὶ ἡ ὅρασις διαταράσσεται. Ὁμοίως ὁ καταρρους τῆς ρινὸς δύναται νὰ καταλήξῃ εἰς ὄζαιναν μὲ ὀσμὴν ἀπεχθῆ. Ἐπὶ τῶν παίδων τούτων ἢ ἐπὶ ἑτέρων οἱ τραχηλικοὶ ἀδένες πολλάκις ἐξοιδαίνονται μετὰ τὴν ἰλαράν. Ἡ δὲ ἐξοίδησις ἀπολήγει εἰς διαπύησιν, ὅτε τὸ δέρμα διανοίγεται. Ὅτε δὲ τὰ ἕλκη κλείσωσι καταλείπωσιν οὐλὰς ἐρυθρὰς κολπώδεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι τὰ σημεῖα τῶν χοιράδων. Ἐπειδὴ ὅμως ἀδένες ὑπάρχουσι καὶ ἐντὸς τοῦ θώρακος καὶ ἐντὸς τῆς κοιλίας δύνανται καὶ οὗτοι νὰ ἐξοιδηθῶσι καὶ διογκωθῶσιν. Αἱ διογκώσεις αὗται, ἂν καὶ δὲν εἶναι ὁραταί, εἶναι ὅμως πολὺ βαρύτεραι τῶν χοιράδων τοῦ τραχήλου. Ἐν τῷ θώρακι ἡ ἀναπνοὴ μεγάλως δυσκολεύεται, διότι οἱ βρόγχοι μεγάλως συμπιέζονται ἐκ τῆς διωγκώσεως ταύτης, ἐν δὲ τῇ κοιλίᾳ συμβαίνει διόγκωσις σκληρά, ὁπότε καὶ λέγεται ὅτι τὰ παιδία ἔχουσι τὴν κοιλίαν διωγκωμένην. Ὀφείλεται δὲ αὕτη ἡ διόγκωσις, εἰς πλείστας περιστάσεις, εἰς τὴν ἐξοίδησιν τῶν ἀδένων τῆς κοιλίας. Ἀλλὰ πᾶσαι αὗται αἱ φλογώσεις ἀπαντῶσι εἰς τὰ παιδία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τάσιν εἰς τὴν χοιράδωσιν ἢ μᾶλλον εἶναι ἤδη χοιράδικά.

Ἐνίοτε μετὰ τὴν ἐξάνθησιν τῆς ἰλαρᾶς ἀναφαίνονται ὠτόρροιαι. Οἱ πόνοι οἱ προηγούμενοι τῆς ἐκροῆς ἀναγκάζουσι τοὺς μικροὺς ἀσθενεῖς νὰ ἐκβάλωσι κραυγάς, χάνουσι τὸν ὕπνον των καὶ δεικνύουσι κάλλιστα τὴν θέσιν ὅπου ἑδράζει ὁ πόνος. Αἱ φλογώσεις αὗται τῶν ὤτων σχηματίζονται ἔσω, εἰς μικράν τινα κοιλότητα, ἣν ὀνομάζομεν κοῖλον τοῦ τυμπάνου. Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐξαχθῇ τὸ ὑγρὸν, ὅπως ὁ ὑμὴν τοῦ τυμπάνου, ὅστις εἶναι τεταμένος ἔμπροσθεν τοῦ κοιλώματος σχισθῇ ἢ διαρραγῇ. Ὅτε δὲ διαρραγῇ τὸ πῖον ἐξέρχεται καὶ τὸ παιδίον ἀνακουφίζεται ὡς ὅταν διανοιχθῇ ἀπόστημά τι. Μετὰ μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας, ἐὰν διατηρῶμεν τὸν ἀκουστικὸν πόρον καθαρόν, ἐγχέοντες τρὶς τῆς ἡμέρας διάλυσιν χλιαρὰν βορικοῦ ὀξέως 2 πρὸς 100 καὶ διατηροῦντες τὸν πόρον τοῦτον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπιθέσεων διαλείμμασι περφραγμένον διὰ πώματος ἐκ βάμβακος κεκαλυμμένου διὰ κόνεως βορικοῦ ὀξέως, ἡ θεραπεία τῆς ροῆς ἐπιτυγχάνεται. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς παιδίοις τοῖς κακῶς περιποιημένοις καὶ παρὰ τοῖς μὴ ἔχουσιν καλὴν κρᾶσιν, ἡ διάρκεια τῆς ροῆς εἶναι μακρά. Τὸ ἐκρέον ὑγρὸν καθίσταται κάκοσμον καὶ αἰσθανόμεθα μακρόθεν τὴν δυσάρεστον ταύτην ὀσμήν. Πρέπει τότε νὰ διπλασιασθῇ ἡ καθαριότης καὶ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐνδυναμώσωμεν τὸ παιδίον, διότι ἐὰν ἡ ροὴ αὕτη ἐξακολουθήσῃ θέλει μένει κωφὸν ἢ τ' ὀλιγώτερον βαρήκοον. Νὰ διπλασιασθῇ ἡ θρέψις τῶν καχεκτικῶν καὶ ἀδυνάτων αὐτῶν παιδίων διὰ παντὸς μέσου. Ἀποστέλλομεν αὐτὰ εἰς τὴν ἐξοχήν, ἡ κάλλιον εἰς μέρη παραθαλάσσια, ὅπου ὁ ἀὴρ εἶναι μᾶλλον ζωογόνος. Χορηγοῦμεν εἰς αὐτὰ μουρουνόλαδον δύο ἕως τρία κοχλιάρια τὴν ἡμέραν, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τοῦ ὁποίου ἐλαίου αἱ τονωτικαὶ ἰδιότητες εἶναι γνωσταὶ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων. Τοῖς χορηγοῦμεν ἐπίσης λουτρὰ θερμὰ εἰς ἃ προστίνθεται 3—4 χιλιόγραμμα θαλάσσιον ὕδωρ. Λίαν ὠφέλιμα ἤθελαν εἶσθαι εἰς τὰ χοιραδικὰ παιδία τὰ θαλάσσια λουτρὰ θερμὰ ἢ ψυχρὰ κατὰ τὸ θέρος ἀλλὰ τῇ θεραπείᾳ ταύτῃ δέον νὰ προστεθῇ καλὴ καὶ ἄφθονος ζωϊκὴ τροφή.

Ἑκάστη παιδαγωγὸς ἢ μήτηρ δίχως οὐδόλως νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἰατροῦ δύναται εὐκόλως νὰ διαγνώσῃ Ἰλαράν, ἐὰν ἀναμνησθῇ τὴν περιγραφὴν τῆς εἰσβολῆς καὶ ἐξανθήσεως τῆς νόσου, ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν.

Καλοήθης Ἰλαρὰ δὲν ἀπαιτεῖ φάρμακα. Διευκολύνομεν τὴν ἐξάνθησιν διατηροῦντες τὸ παιδίον ἐν θερμοκρασίᾳ 18°—20°. Τὰ παραθυρόφυλλα, ὡς καὶ τὰ παραπετάσματα, νὰ τηροῦνται ἡμίκλειστα διότι οἱ πεφλογημένοι ὀφθαλμοὶ δυσκόλως ἀνέχονται τὸ ζωηρὸν φῶς. Χορηγοῦμεν αὐτοῖς θερμὰς πτισάνας, αἵτινες ἀραιοῦνται διὰ γάλακτος. Ὁ ζωμὸς καὶ τὸ γάλα ἔσονται, ἡ μόνη τροφή, ἐφ' ὅσον ὁ πυρετὸς ὑφίσταται. Ἐὰν ὁ πυρετὸς ἐξακολουθῇ ἔντονος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καταφεύγομεν εἰς λουτρὰ 30°—35° κάλλιον ἢ εἰς τὴν χρῆσιν ἀντιπυρετικῶν. Ἐντούτοις δέον πάντοτε ἡ ἰλαρὰ νὰ μὴ μένῃ ἄνευ ἰατρικῆς ἐπιβλέψεως.

(παράφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἀνθὴ Βασιλειάδου
Ἰατρός.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀστακὸς ἢ ψάρι ταραποστιανό. Βράζετε μὲ νερὸ καὶ λάδι τρία τέσσαρα μάτσα πολὺ ψιλοκομμένα καρότα, δύω μάτσα μαϊντανό, ἕνα δύω μαρούλια, ἕνα μάτσο σέλινο, ὀλίγο ἄνιθο, ὀλίγο σπανάκι καὶ ἕνα μάτσο φρέσκο κρομμυδάκια. Ὅταν λυώσουν σχεδόν, τὰ περνᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπητό, προσθέτετε ὀλίγην ντομάτα, στρώνετε τὰ μισὰ εἰς μίαν καραβάνα, ἀπὸ 'πάνω τὸ ψάρι ἢ τὸν ἀστακό σας εἰς κομμάτια, τὰ σκεπάζετε μὲ τὰ ἄλλα μισά, ἀποπάνω προσθέτετε ψύχα ψωμὶ τρυμμένο, ὀλίγο λάδι λεμόνι καὶ νερὸ καὶ ἢ τὰ βράζετε εἰς τὸ σπίτι, ἢ τὰ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνο.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ **Χειραφετημένη** καὶ ἡ **Μάγισσα** εἶναι τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: Τὰ **Βιβλία τῆς Αὐγῆς** τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ της, ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύω συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἕκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδ. Πανεπιστημίου, 27 Ἀθήνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι τὴν συνδρομὴν των τοῦ λήγοντος ἔτους νὰ ἀποστείλουν αὐτὴν ἀμέσως. Ἐπίσης αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνουσαι τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ